

midlede, der indlægges. Der turde ogsaa være en anden Grund til i Øjeblikket at standse noget med at bygge Sanatorier. Det er vel indrømmet fra alle Sider, at Virkningerne af Sanatoriebehandlingen have været store og paaskønnelsesværdige, men det kan dog ikke nægtes, at man ogsaa af og til møder Anskuelse, ogsaa hos Læger, gaaende ud paa, at i Løbet af en Række Aar, maaske om 10—20 Aar, ville vi være ude over det Tidspunkt, hvor man benytter Sanatoriebehandling. Derom kan jeg selvfølgelig ikke dømme, men det er ret interessant at se, at ogsaa Læger nære den Anskuelse. Der er vist ingen Tvivl om, at naar Patienterne indlægges paa Sanatoriet i Begyndelsen af Sygdommen, har Behandlingen en overordentlig heldig og, som det fremgaar af Tabellerne, vist ogsaa i mange Tilfælde helbredende Virkning. Tvivlsomt er det vel derimod, hvorvidt det for dem, hos hvem Sygdommen er videre fremskreden, har synderlig anden Betydning, end at det lærer dem at omgaaes forsigtigt for ikke at føre Smitten videre, lærer dem visse Leve-regler, der ogsaa kunne gavne dem, og det er nok muligt, at det derigennem kan forlænge deres Liv noget. Men helbredende Virkning synes det ikke at have, naar Sygdommen er ret vidt udviklet.

Det andet væsentlige Punkt, hvor Lovforslaget ændrer den gældende Lov, er med Hensyn til det Dagsbidrag, der kan gives til Plejehjemmene, men det fremgaar ikke af Anmærkningerne, ej heller af de foreliggende Tabeller, hvorvidt der overhovedet er givet noget til Plejehjem hidtil. Grunden til, at der ikke eksisterer noget statsanerkendt Plejehjem, er maaske, som der blev sagt før, at Betalingen har været for lav. Der staar ganske vist opført et i Motiverne, men der foreligger ikke noget om, hvor meget der er ydet i saa Henseende, hverken til Oprettelsen eller til Patienter indlagte dær; men det er jo Ting, som det kommende Udvalg forhaabentlig vil faa oplyst. Nu foreslaas det altsaa at forhøje Dagsbetalingen paa disse Plejehjem fra 1 Kr. 20 Øre, hvoraf Staten har givet de 90 Øre, til 1 Kr. 50 Øre, hvoraf Staten skal give 1 Kr.; det er altsaa en Forøgelse af Statstilskuddet paa 10 Øre. Det er meget rimeligt, og hvis det kan bidrage til, at ogsaa den Slags Anstalter blive tagne i Brug og kunne faa en gavnlig Virkning, forekommer det mig, at der ikke er Grund til at modsætte sig dette lille Bidrag. Jeg kan derfor anbefale det foreliggende Lovforslag, da det bygger paa det tidligere Grundlag og kun gør den Forandring, at

man yder lidt mere pr. Seng og lidt mere til Dagsbetalingen paa disse Plejehjem.

Møestrup: Idet jeg ganske slutter mig til de Udtalelser, hvormed det ærede Medlem fra Præstø (R. Nielsen) indledede Forhandlingen om den foreliggende Sag, skal ogsaa jeg give Lovforslaget min bedste anbefaling. Det staar for mig saaledes, at Spørgsmaalet om Tuberkuløses Bekæmpelse er blevet taget op og fortsat paa en i enhver Henseende heldig Maade. Jeg husker, at den Gang vi begyndte at forhandle om denne Sag her i Rigsdagen, ønskede man fra Højres Side, at Sagen skulde støttes og fortsættes af det private Initiativ, medens man fra Socialdemokratiets Side nærmest ønskede den optagen helt som en Statssag. Vi fra vor Side holdt imidlertid paa, at det Arbejde, der allerede den Gang var paabegyndt af forskellige private Institutioner — jeg tænker i særlig Grad paa Nationalforeningen til Tuberkuløses Bekæmpelse, som omtrent paa den Tid begyndte at optage sit Arbejde — skulde fortsættes; vi ønskede, at Sagen skulde fremmes ved det private Initiativ, men med Støtte fra Statens Side. Det er den Vej, der er bleven fulgt, og jeg tror, som sagt, at det var en heldig Vej, Sagen blev ført ind paa, og jeg tror ogsaa, at naar der tages Hensyn til, hvad der er opnaaet i den forløbne Tid, vil det vistnok fra alle Sider erkendes, at Sagen har været inde i et godt Spor. Det er ikke saa ganske lidt, der er opnaaet i Løbet af de Aar, der ere gaaede. Der er bygget mange Sanatorier, Hospitaler o. s. v., og der er anvendt store Beløb til denne Sags Fremme. Det, at det har været det private Initiativ, der i saa stærk en Grad har været fremme i denne Sag, har ført med sig, at der har kunnet indsamles en Del Midler, som det ikke vilde have været muligt for Staten at indsamle. Jeg tænker her navnlig paa Salget af Høstblomsten og Salget af Julemærket. Det er store Beløb, der paa denne Maade ere indvundne, og naar vi have den sædvanlige Høstblomstsdag, i Regelen i September Maaned, forekommer det mig, at der er noget nationalt netop over denne Dag; det er, ligesom man fra alle Sider er enig om at give sin Tjære for denne lille Blomst, og det er, som sagt, noget, der kan ske, netop fordi det er det private Initiativ, som har sat det i Gang. Det samme er ogsaa Tilfældet med Julemærket. Efter det Regnskab, som foreligger fra sidste Efteraar, tror jeg, det var 135,000 Kr. Netto, der indkom ved Salget af Høst-